

Forfatter: Mynster, Christian Peter Gutzon

Titel: BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Mynster, Christian Peter Gutzon (1845-08-03)

Citation: Mynster, Christian Peter Gutzon: "BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Mynster, Christian Peter Gutzon (1845-08-03)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)*, Karl Sehønbergs, s. 126. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-001-shoot-L0022522300010048.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Christian Mynster til Otto Laub.
Valløby, 3. August 1845.*

Tak, min kjære Ven! for Dit lille Brev af 10. Juli med den glædelige Beretning om „den store og stærke Drengs“ Ankomst! Jeg har senere ikke hørt om Eders Befindende, men haaber, at Alt er godt, Din Sanne rask, og Drengen endnu større og stærkere; og af Hjertet ønsker jeg og beder, at I, mine kjære gamle Venner! maa faa megen Glæde af den lille Dreng som af alle Eders Børn. Gud give, at, I snart ret maatte finde Eder hjemme i den nye Bolig og saa lykkelige i de nye Forhold som i de ryslingske! Bedre kan jeg jo ikke ønske Eder det, mine inderlig Kjære! Ofte tænker jeg paa Eder og paa Frørups Velsignede, glæder mig over Eders Glæde midt i Sorgen, over den sjeldne Lykke, der blev Eder til Del, at leve saa nær hverandre, Forældre med Børn og Børnebørn. Et gennem saa mange velsignede Aar indlevet Samliv lader sig ikke mere sønderrive, om end Liv og Død efterhaanden ad forskellige Veje tilsyneladende fjerner de Kjære fra hverandre. — Det sidste Aar, gamle trofaste Ven! medførte store Omskiftelser iblandt Eder; men, Gud være lovet! i Grunden er dog Alt ved det gode Gamle; Du kan med Glæde forlade dette gamle rige Aar og begynde det nye; og af et Dig altid lige hengivent Sind ønsker jeg Dig al Herrens Velsignelse i Dit nye Kald og Hjem. Jeg længes saa meget efter s. 127 at høre, hvordan I Alle have det, end mere nu, da jeg næsten aldrig hører om Eder uden i Dine Breve. Hvordan har min kjære Frederik det? og hvordan de kjære Gamle, og Hans, og alle de Andre? Er Frederik nu hos Zeuthens, og hvor længe? Skriv snart til mig; Alt om Dig og Dine interesserer mig nu som før.

Her have vi det godt; Alt er atter blevet lyst og velsignet for mig; selv er jeg ubeskrivelig lykkelig, og, Gud være lovet! jeg tør sige det Samme om min Stella og om vor lille raske Olivia; og naar Slægt og Venner besøge os, kunne vi mærke deres Glæde over at se Glæden hjemme i Valløby Præstegaard. Alvorlig og let Lecture, Musik, Blomster, den dejlige Egn i den dejlige Sommer — Alt florerer om mig. Gud lade mig paaskjønne hans Naade altid! Iblandt de Kjære, som har gjæstet os, vare ogsaa Onkel Mynster og Tante Fanny med deres Olivia; de to Sidste bleve her flere Dage, han kun een; men jeg var flere Gange sammen med den velsignede Onkel ved Visitatserne i Omegnen blandt Andet i Spjellerup, hvor han talte saa skjønt, som jeg ikke kan fortælle det, men Du tænke Dig det, — egentlig en Afskedstale til sine gamle kjære Menigheder, „hvor de Gamle vare døde, og de Unge blevne gamle, mens han selv var bleven gammel, men dog den Samme, kommende nu med samme Kjærlighed og det samme Evangeliums Prædiken.“ Ja, den Gudstjeneste hører til det Skjønneste, jeg har glædet mig over; og Du kan tænke Dig min Glæde ved at være tilstede under en. Samtale mellem Onkel og en gammel, rar, livlig Gaardmand, hans fordums Nabo, hvis hele Væsen straaede af Glæde, da Onkel lovede at komme ind for at besøge Mandens gamle sengeliggende Kone. Onkel er aldeles s. 128 usvækket, fremtræder i Kirkerne med samme Kraft og Varme og Venlighed og Overlegenhed, deltager i Konversationen med samme Livlighed, som da han (med endnu større Aandfuldhed, end før han blev Biskop) begyndte sine Visitatser. Da han Kl. 10 Formiddag kom de tre Mil fra Faxe i den stærke Varme hertil, hvor Tante allerede var, spadserede han først længe om i Haven med mig, gik saa ind i Havestuen, og i Stedet for at sætte sig til Hvile, sagde han, at nu kunde han have Lyst til at se sig om i mine Marker; saa gik vi Alle i Solheden over Markerne til Vallø Skov, sad der Alle i Græsset, gik om i Slotshaven, og da vi kom hjem, tror jeg, han var den Raskeste af os; og Kl. 5½ tog han til Kjøbenhavn. Se, det er jo Alt, hvad man kan forlange, og Lidt til.

For Resten kunde jeg have en Mængde at tale med Dig om, men hvor begynde, og hvor ende? f. Ex. om Psalmebogstillæget, som efter Tillysning fik en hurtig og stærk Afsætning, saa jeg kunde indføre det i begge Kirker den 8. Juni, glad ikke saa meget over Kirkebruget, der vil blive meget indskrænket formedelst det utilladelig ringe Hensyn, det har taget til Melodierne, som over at de ikke faa smukke Psalmer blive kjendte i Husene. Ogsaa om vort Herredskonvent kunde jeg ønske at tale med Dig. Hver anden Maaned samles vi Kl. 5; det har hidtil været levende, fuldtallige Møder, hvor vi har haft mere Kirkeligt at tale om, end Tiden tillod; men heller for travlt, end at vi skulde sidde og maabe paa hverandre. Blandt Andet har et kort Referat af vor sidst holdte Prædiken været interessant og givet Anledning til levende Discussioner; og hvis Ophavsmænd have haft den Glæde at faa Nabopræster, som før aldrig mødtes s. 129 uden Uvilje, til at træde i smukkere Forhold til hinanden. Alt tyder paa, at det nok vil gaa godt. Bruns interessante Repertorium og Berliner algemeine Kirchenzeitung holdes af Konventsbrødrene; især Bruns Repertorium vil vist bære gode Frugter. I Roskilde Konvent var jeg ikke, men en af Brødrene meddelte kort Forhandlingerne, bl. A. at vor Biskop havde middelbart reskriberet, at Konventet ikke er kompetent til at have Mening om de Sager, som det havde andraget om til Kancelliet. Det var altid min Mening, at Konventet ikke skulde give sig af med at petitionere, men ved Komiteer behandle Gjenstandene og derefter publicere Betænkningerne, hvorved Menigheder og Præster og Regjering kunde erfare dets Anskuelse, og Regjeringen benytte deraf, hvad den vilde; men at et Præstekonvent ingen Mening skulde have f. Ex. om Kirkeregimentet og Psalmebogssagen, maatte jeg paa det Bestemteste protestere imod; og Bisp og Konge kunde vel være lidet tjente med at have saa meningsløse Maskiner til Præster. Imidlertid lade slige forkerte Domme sig vel lidt undskylde ved denne anmassende Petitioneren. En anden Paastand af Bispen, at Roskilde Konvent kun skulde være et Ekko af Kjøbenhavns, er da ligesaa ugrundet, da det snarere har sat sig i Opposition til dette. Men lad nu det være, som det vil! til Gavn maa det blive, at Præster samle sig for med Alvor at samtale om Kirkens Anliggender; og Regjeringens Modstand vil her ligesaa lidt bidrage til at nedtrykke Lysten til Associationer og Fremgang, som i det skandinaviske Anliggende o.s.v. Lehmanns Tale var dog gribende og sand, og hans Forsvar

ypperligt, og Skandinavismen, hvis varme Ven jeg er, skal ikke heller tabe ved disse Aktioner. Din Ven Helweg kom s. 130da ogsaa med; hvorfor? ja det maa Russen vide; men jeg haaber, at han vil gaa ligesaa helskindet derfra, som jeg ønsker, Lehmann maa det. — Men Stella spiller nu Don Juans Finale; jeg maa ind i Havestuen og høre og synge. Farvel saa længe! Haarene rejse sig ved at høre disse Toner fra Aandeverdenen bruse frem.

Saa blev det Morgen den 4de. Jeg kom til at synge med Stella, senere til at læse for dem „Vexeldriften“ da Stellas Moder ønskede at kjende lidt af Kierkegaard, men hidtil manglede Mod til at læse ham ene. For at lade hende kjende ham fra begge Sider, læste jeg saa Lovtalen over Abraham, der atter frydede mig, som den henrev Stella og forbausede hendes Moder, der ved „Vexeldrift“ og Brudstykker af „Stadier paa Livets Vej“ var bleven forfærdet. „Skyldig“ kunde jeg ikke døje, men fornøjede mig ved at læse „in vino veritas“ og Indledningen, og beundrede Mesterskabet i Kvindelighedens Skildring: Moderen med Barnet paa Østergade og i Kirken, — kan man læse noget Yndigere? Ellers gaar det fattigt nok med Theologien i Sommer. I mine Kirker kan jeg ofte være saa glad; Kirkegangen bliver med Aarene stadigere; bedre og bedre forstaaer Menighederne og jeg hinanden, men 12 Aar er ogsaa en lang Tid, og i den kunde og burde der jo være udrettet langt Mere. Saadanne Tanker fremstaa jo ofte, og Evangeliet i Søndags kan levende fremkalde dem. I Søndags var jeg vel stemt og mærkede de mange Kirkegjængere tiltalte ved Prædiken og Katekisation over: „Ingen kristelig Bøn uden Ydmyghed, men heller ingen kristelig Ydmyghed uden Bøn.“ Især den sidste Del greb mig ved nye Betragtninger over Ydmygheden, den hykkelske og den vel sande men ugudelige, haabløse, der vender sig s. 131fra Gud, som det unge Menneske i Lukas 18de, der gik bedrøvet fra Christus til sit Gods, — og den kristelige Ydmyghed, der søger til Gud i Bønnen. Men disse Antydninger lede til Intet. Derfor bort derfra, og snart er Papiret nu fuldt med dette uordentlige Sammensurium. — Stella hilser mine kjære Venner kjærligst; og Olivia, der ofte mindes Eder, hilser Tante og Onkel og Børnene. Og saa de allerkjærligste Hilsener til Dig, Din Sanne, Børnene, Forældrene og alle Vennerne fra Din gamle Ven

Chr. Mynster.